

NATU FLORIN
LU, PĂIANJENUL VISĂTOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NATU, FLORIN

Lu, păianjenul visător / Florin Natu. - Brașov :
Libris Editorial, 2015

Index

ISBN 978-606-93946-1-8

821.135.1-31

Director Editorial: Dana Anghelescu
Desen copertă: Paraschiv Georgiana Adela
Ilustrații: Natu Florin
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2015

Libris Editorial

Str. Mureșenilor Nr. 14 Brașov, România

Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798

E-mail: office@libris.ro

Web: www.libris.ro

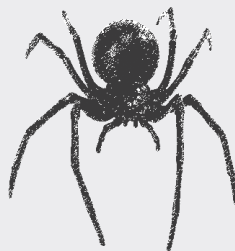
Librăria online www.libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

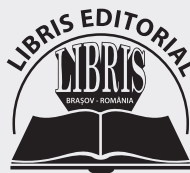
Tipărit în România

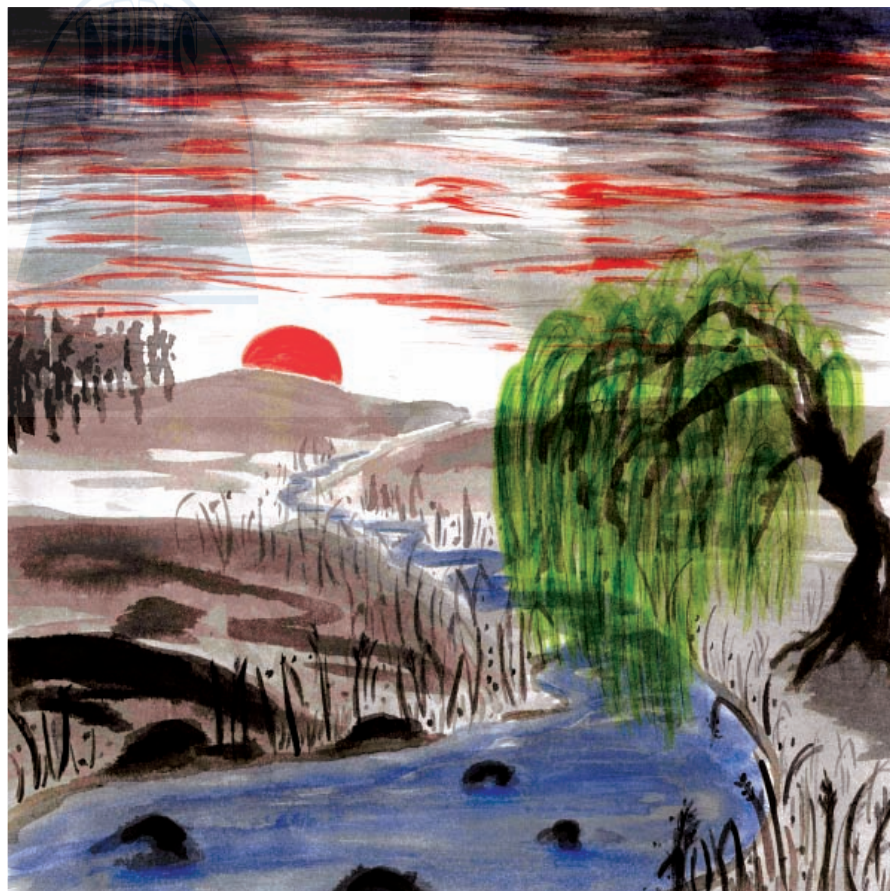

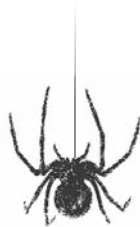
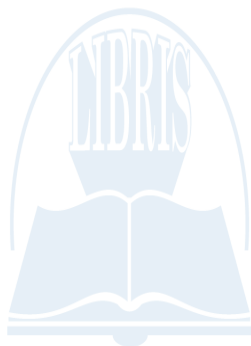
NATU FLORIN

LU **PĂIANJENUL** *VISĂTOR*

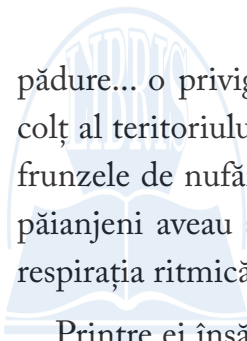

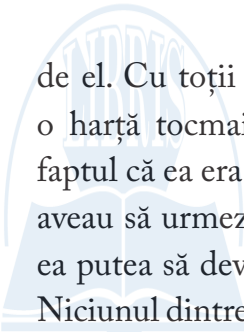
PĂIANJENUL

Atârând de o ramură crudă de salcie, la malul pârâului ce despărțea pădurea de câmpul din spatele vechii țesătorii, se odihnea mama arahnidă, fiind legănată de briza blândă a sfârșitului de primăvară. Firul ei subțire, prelungire perfectă a ramurii de care era prins, sclișea în ultimele raze de soare, captând totodată culorile ierbii și ale apei cristaline care șerpuia pe sub el. Puii abia ieșiți din ou stăteau ciorchinizați, prinși de corpul mamei lor și savurau căldura zilei ce trecea. Mai târziu ascultau curioși, prin întuneric, la sunetele necunoscute care veneau dinspre

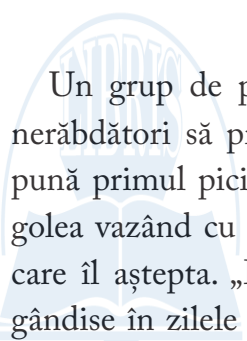
pădure... o privighetoare își făcea rondul, cântând în fiecare colț al teritoriului ei, iar câteva broscuțe păreau să se certe pe frunzele de nufăr din iazul învecinat... Într-un târziu micuții păianjeni aveau să adoarmă unul câte unul, fiind liniștiți de respirația ritmică a mamei lor.

Printre ei însă se afla și o ciudățenie. Unul dintre pui, prin faptul că avea două perechi de ochi în loc de una, părea că face parte din cu totul altă familie. În plus, venise pe lume cu doar 7 picioare, cel de-al optulea îi lipsea complet. Nu este clar cum ajunsese în această situație - dacă oul său se lipise din întâmplare de celălalte în timp ce mama păianjen își croise drumul printre firele de iarbă sau dacă fusese depus într-adevăr de aceasta. Perechea de ochi în plus indica mai degrabă prima variantă. Picioarul lipsă însă era cu adevărat ceva nemaivăzut și nemaiauzit la orice fel de pui de păianjen. Oricare ar fi fost motivul înfățișării sale ieșite din comun, frații săi deja îl priveau cu suspiciune și cu un fel de ură, îndepartându-se

de el. Cu toții știau că nu ar fi fost deloc benefic să înceapă o harță tocmai în prezența mamei. Asta nu numai pentru faptul că ea era singura garanție a supraviețuirii lor în zilele ce aveau să urmeze, ci și pentru că, dacă ar fi picat din greșală, ea putea să devină nemiloasă chiar și față de ei, proprii copii. Niciunul dintre pui nu vroia să riște așa ceva. În aceste condiții, ciudățenia cu 7 picioare era destul de singură încă din primele momente de viață ale sale.

Zilele trecură rapid, iar într-o seară încetoșată puii simțiră chemarea necunoscutului - o curiozitate irezistibilă. Sosise clipa plecării lor într-o aventură plină de primejdii și minunății. În timp ce mama lor dormea liniștită la marginea pânzei abia întinse, minusculii păianjeni se furișau prin întuneric în direcția crengii din apropiere. Doi dintre ei, mai neatenți, căzură în apă, fiind purtați departe cu repeziciune, unul se încurcă în pânză și rămase nemișcat, de frică să nu trezească uriașul monstru adormit. Ceilalți luară unul câte unul drumul ramurilor și dispărură rapid în noapte.

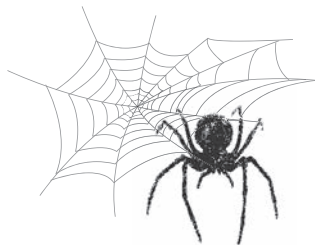

Un grup de pui însă se formase în apropiere. Așteptau nerăbdători să prindă momentul în care ciudățenia avea să pună primul picior pe ramură. În timp ce spatele mamei se golea vazând cu ochii, Lu privea îngrijorat la acel grup ostil care îl aștepta. „Lu”, acesta fusese primul cuvânt la care se gândise în zilele anterioare, neavând vreun frate apropiat, cu care ar fi putut sta de vorbă. Îi plăcea foarte mult cum sună și adesea îl repeta în gând ca pe un cântec monosilabic. Acest cuvânt avea să îi rămână și ca nume. Acum însă, în această situație disperată, nu îi mai venea nici o idee. Știa că dacă rămâne, urma să fie devorat curând de viu de către propria mamă. Iar dacă pleca, frații săi aveau să îl nimicească, fie prin mușcăturile lor, fie că aveau să îl arunce în plasa din apropiere, neavând cum să mai scape din ea.

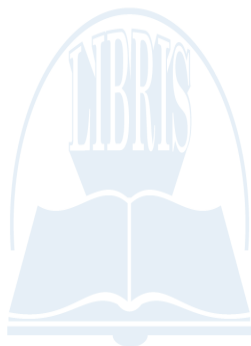
Disperarea sa lua amploare și foarte curând rămase singurul care încă nu plecase. În toată această nebunie, începu să simtă o presiune ciudată în cele 7 membre ale sale, iar în următoarea secundă înțelesese că era *cu adevărat* diferit de cei cu care

petrecuse primele zile de viață. În același timp îi devenise foarte clar care era singura sa șansă de scăpare. Se întinse cât putu el de mult pentru a vedea cât mai departe, fixă un punct imaginar în aer, apoi se ghemui, inspiră adânc, întinse brusc picioarele la maxim și cu cel mai bun salt pe care îl putea realiza, pluti ireal peste frații săi, peste pânză și pârâu, tocmai până pe malul celălalt. Astfel părăsi Lu pentru totdeauna locul nașterii sale.

Adăpostit de întunericul nopții, lipi primul său fir de capătul spicului de iarbă pe care aterizase, aruncă o ultimă privire spre bătrâna salcie care părea că își clătește vârfurile de păr în apa trecătoare, apoi, coborând în rapel, găsi pamântul și dispăru în pădure...

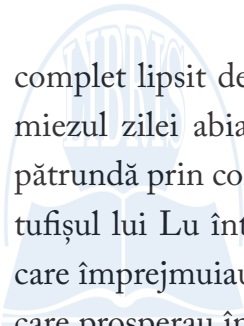

PLICTISEALA

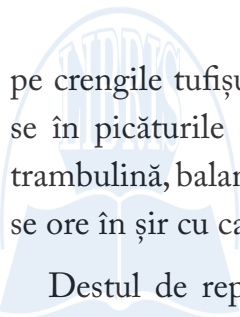
Cu siguranță că viața unui biet păianjen poate fi, după cum spuneam, o aventură plină de culoare, de primejdii și minunății, mai ales în primul an, până acesta ajunge la maturitate. Apoi avea să devină de-a dreptul *stresantă* din cauza disputelor de teritoriu și a diferențelor între păianjenii învecinați. Chiar dacă Lu se simțea oricum altcumva decât distrat și entuziasmat, măcar era liniștit. Locul în care alesese să se retragă - un tufiș uscat în mijlocul pădurii, înconjurat de câțiva stejari imenși - nu numai că era unul

complet lipsit de rivali, ci era și foarte întunecat. Chiar și în miezul zilei abia reușeau câteva rămășițe de raze răzlețe să pătrundă prin coroanele pline de frunze și prin desiş, scăldând tufişul lui Lu într-o lumină difuză. Minunatele ferigi stelate care împrejmuiau trunchiurile copacilor, erau singurele plante care prosperau în acest loc umbros.

Uneori se auzea pe ici, pe colo bâzâitul muştelor grăbite sau vioara unui greier rătăcit. Noaptea răsună departe, în vârful stejrarilor, cântecul unei privighetori, o voce clară ce părea că povesteşte despre locuri străine și înalte. Această voce îi amintea lui Lu de salcia sa în care auzise pentru prima oară acest cântec nocturn, îi aducea aminte de pârâul şerpuitor și de florile colorate care împodobeau malurile acestuia, de câmpul ce înconjura părăsita clădire a țesătoriei și de acel salt incredibil care îi salvase viața. Cu aceste gânduri adormea în fiecare noapte, visând că ar avea un picior în plus, fiind acceptat în ciorchinul fraților săi. Iar zilele și le petrecea plimbându-se

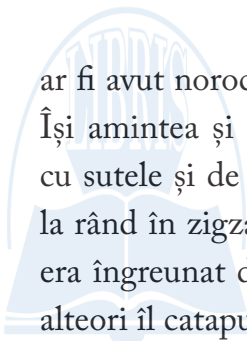

pe crengile tufișului, sorbind roua proaspătă sau oglingindu-se în picăturile de ploaie, sărind pe propria pânză ca pe o trambulină, balansându-se pe câte un fir întins sau legănându-se ore în șir cu capul în jos la capătul acestuia.

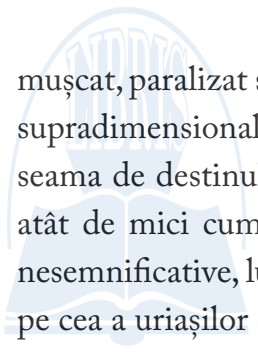
Destul de repede după ce ajunsese în acest loc se gândi că poate ar fi cazul să își găsească o parteneră, însă la fel de repede renunță la această idee. În primul rând nici nu știa cu exactitate *ce fel* de păianjen era. De țesut știa să țese - chiar foarte bine - însă țesătorii nu aveau două perechi de ochi, asta era clar. Iar acea evadare spectaculoasă îl duse cu gândul la „săritori”. Dar chiar dacă făcea parte din această familie, cu ale sale 7 picioare nu avea cum să se prezinte unei domnișoare. Nu! El era și rămânea o ciudățenie.

Uneori își amintea de lunga și istovitoare sa călătorie până la tufiș, de prima noapte în care, nevăzând nimic, mai mult bâjbăise temător prin pădure; de prima dimineață în care era cât pe ce să fie ciugulit de acea pasăre viu colorată, dacă nu

ar fi avut norocul unei pietre sub care să se ascundă în grabă. Își amintea și de mușuroiul furnicilor roșii care îl atacaseră cu sutele și de care scăpase cu greu, sărind de mai multe ori la rând în zigzag; și de zilele tot mai scurte în care mersul îi era îngreunat de frunzele care cădeau și uneori îl acopereau, alteori îl catapultau, derutându-l complet.

Într-una din primele zile, fiind lihnit de foame, dar neavând experiență într-ale vânatului, crease ceva ce semăna cât de cât a pânză de păianjen și se așeză la pândă. La scurt timp, o musculiță albastră se încurcase în fir, zbatându-se speriată. Lu se apropie de ea, iar atunci când îl văzu, musculița încremeni. Avea ochii mici, negri și rotunzi ca două picături de rouă. Era cu mult mai mică decât el, chiar dacă și el la rândul său era minuscul. Această priveliște îl duse pe Lu cu gândul la fratele său care căzuse în plasa maternă și la cât de speriat părea să fie, știind exact ce avea să urmeze. Nu neapărat soarta crudă de a fi devorat chiar de către propria mamă, ci de a fi

mușcat, paralizat și apoi mumificat de viu de către un monstru supradimensional. Lu privea trist spre musculiță, dându-și seama de destinul ei și totodată de propria-i soartă. Creaturi atât de mici cum erau ei doi, cu siguranță că erau complet ne semnificative, luând în calcul mărimea unei păsări sau chiar pe cea a uriașilor copaci.

Astfel luă aproape instant decizia de a elibera musculița, recunoscând în teama ei, propria sa teamă de a fi singur și neajutorat. Cunoscându-și perfect țesătura, desfăcu fără probleme piciorușele subțiri ale musculiței care, vazându-se eliberată, își luă zborul numaidecât. Lu o privi un timp cum se îndepărta, apoi își strânse pânza și o îndesă sub o pietricică, astfel încât să nu mai pună în pericol vreo altă creatură. Totodată își promisese să nu mai țese pânze decât în scopul propriului amuzament sau în situații extreme, pentru a se apăra. Dintr-o dată simți cum ceva îi ateriză pe umăr. Musculița se întorsese pentru a-i mulțumi. Îl privi fără frică preț de câteva